

TABÁN II.

A Viziváros lépett
a lerombolt város-
rész helyébe

A fáradt, adó-, házbér- és egyéb gondoktól meggyötört pesti polgár egy-két évvel ezelőtt, ha ki akarta pihenni a heti robot fáradalmait, fogta magát, átsétált a hidon Budára s egyszerre belecsöppent a szépség, hangulat, jókedv és romantika kel- lős közepébe.

A vén Tabánban sétált, mulatott, andalgott egyedül vagy párosan, mindenki, akit egy kicsit megkapott ennek a kiaggott városrésznek utá- nozhatatlan bája. Öreg és fiatal, gaz- dag és szegény együtt élvezték a jó budai levegőt s beülve fáradtan az egyik kiskocsmába, a cigányok méla- bús vagy a srammel-zene kedélyes melódiáit.

Aztán lecsaptak a csákányok... Csapásaik alatt elváltak a roskatag tabáni házacskák. Haldoklott a Ta- bán s úgy látszott, vele együtt a tabáni romantika is...

De a pesti polgárnak mégsem kel- lett teljesen elveszíteni a Tabánt. A kis vendéglők szépen elhúzódtak a környező hegyoldalakra, az Attila- körútra, sőt akadt köztük olyan is, amelyik a Belváros egy kis utcájába vitt magával egy darab Tabánt.

A Gellérthegy oldalára is menekült egynéhány a tabáni száműzöttek kö- zül. Ott húzódnak meg a lombos hegyoldalban s onnan tekingetnek le szomorúan elmélázva a völgybe, sok kedves óra színhelyére. Lent pedig már az ásók, kapák százainak mun- kája következtében egy tündérpark bontakozik ki a romok helyén.

De a legszebb reprodukciója a Ta- bánnak a Viziváros lett. Ugyanolyan kis görbe utcák, ugyanolyan érdekes öreg házak, ugyanolyan megkapó al- konyi hangulat akácillattal és an- dalgó párokkal fűszerezve. A tabáni Kereszt-tér, Holdvilág-utca, Kőmü- ves-lépcső hajdani festői szépsége mellett nem kell szégyenkeznie a vizivárosi Csalogány-utcának, Vitéz- utcának. A Fazekas-utca és Kacsá- utca néhány régi házacskája tökéle- tes tabáni hangulatba ringatja az embert s hogy ez így van, bizonyítja az is, hogy mint régen a Tabánt, úgy most a Vizivárost lepik el ecsettel, palettával kezükben a festőnövendé- kek. Ha arra gondolunk, milyen kedvvel járták ezek a minden szépért lelkesedő művészemberek naphosszat a Tabánt és mennyit bolyongtak váz- latkönyvvel kezükben a girbe-görbe utcákon, örülnünk kell, hogy vissza- kapták kedvenc témájukat.

A kis vendéglők, kerthelyiségek pe- dig maguk jöttek ide egy páran, a megfelelő környezetbe. Betértem az egyik ismerős cégérű kiskocsmába. Ugyanaz a tulajdonos, pincér, cigány. Leanderek köröskörül, öreg diófa a kerthelyiség közepén, a kézzel elér- hető közelségben levő háztetőn macska csillagtatja zöld szemét a rá-

dióantenna árnyékában, szemben ve- lem, összebújva fiatal emberpár, csak egymással elfoglalva és a boldogsá- gukkal. Régen ismerős pincér hozza a kisfröccsöt a kispörkölt mellé (a nagy nem olyan romantikus).

Megkérdezem a pincértől, sokat változott-e az élet, mióta a Vizivá- rosba került a Tabán. Rámnéz, aztán halkán válaszol:

— Miért változott volna, kérem? Ugyanaz a zene, a személyzet, ugyan- azok a törzsvendégek, a kocsmákat végigjáró virágáruslány is ugyanaz, sőt ugyanolyan kedélyes esték van- nak itt is, mi változott volna?

Elsiet, de kisvártatva visszajön, s valami csendes emberi alázat van a hangjában, mikor folytatja:

— De a Tabánt, kedves uram, a régi, igazi Tabánt, nem pótolhatj semmi...

(V. GY.)